

watertanden: goudveil, adderwortel, en zooveel meer. Later vond ik er de scheedegeelster, natuurlijk weer als gewoonlijk schuilend tusschen spenkruid en daardoor prachtig beschermd tegen onverstandige menschen, die dol heeten op de natuur. De anemonen zijn niet te tellen, evenmin de adelaarsvarens, hazelaars, hulststruiken, boschbessen in soorten. Maar waarvoor nog opsommingen? Alles heeft uitvoerig voor jaren in dit blad gestaan, van andere hand, in beteren tijd. Nu is de plek, waarheen ik dadelijk mijn schreden richtte, toen ik hoogleeraar te Groningen werd, ten doode opgeschreven. Iederen keer wordt een stukje van dit complex, dat veen en boschgrond en leem bevat, ontgonnen. Het is onder de eigenaren verdeeld in smalle strooken, die geleidelijk in weide worden veranderd. Verleden week kwam er zoo'n strookje in verkoop, maar het ging vrij duur. Natuurlijk: beste grond!

Voor eenige weken maakte ik er nog eens een tocht heen en verbaasde me over den geweldigen overvloed van hulststruiken, die op den hoek bij het Lieverder Diep wellicht eenige bunders vulden. Het kwam, omdat het eikenhakhout er tusschen uit was gekapt. Met welgevallen volgde ik door de modder het hazelaarslaantje om van het winterschouwspel te genieten. Wat verder klonken mannenstemmen en bijslagen. Zeker om de hulst nog meer te bevrijden. O schrik, toen ik nader kwam. Het hakhout was weg en nu kwam de hulst aan de beurt om weggemaakt te worden. Een stuk was al schoon. Hoever het nu al is, weet ik niet, uit gemis aan moed om te gaan kijken.

Hier wordt een natuurmonument vermoord. Daar in uw tijdschrift eenmaal de lof van het Noordbosch werd gezongen, wil ik hier de doods-klok er voor luiden. Of kan het een alarmklok zijn voor de brokken, die nog resten? Men bedenke, dat de wilde hulst daar honderden jaren oud is en zoo langzaam groeit, terwijl op het oogenblik de boeren in Drenthe met hartstocht die stekelige struiken aan het uitroeien zijn. Een enkele landman met gevoel voor de natuur en voor het verleden van zijn landschap laat zich bepraten om iets te sparen.

Dr. A. v. VELDHUIZEN.

Gedeeltelijk albinisme bij Merel. — Op 26 Januari werd door mij te Utrecht gezien een zwarte merel met gele snavel, die een totaal witten kop had en witte vlekken op den rug, terwijl de vleugels waren afgezet met witte stippen.

Voor zoover ik kon constateeren waren de oogen donker.

De hals onder den bek was zwart.

Ik weet niet of ik melding maak van een meer voorkomend verschijnsel, maar ik vond de vogel zoo interessant, dat ik niet kon nalaten, u even een berichtje te zenden.

Utrecht 26 Januari 1923.

J. W. FLIERINGA.

Vroege Merel. — Mag ik u even mededeelen, dat ik vanmorgen in mijn tuin de merel heb hooren zingen. Is dat niet 14 dagen te vroeg? Het was een verheugend geluid.

27 Januari 1923.

Jh. MARIS.

Hier in Amsterdam zongen al Merels in de eerste week van 1923.

J. Hs.

Vroeg en laat. — Verleden Maandag, 22 Januari 1923 vond ik hier in de buurt een bloeiende dotterbloem en, wel vreemd, de bloemen zoowel als de bladeren drijvende op het water.

Zwaluwen zag ik nog 11 October te Batenburg aan de Maas.

Bennekom, 25-1-23.

A. E. J. BRUNSMa.

Wisent. — Ter aanvulling van mijn opstel over de Europeesche Wisent kan ik u mededeelen dat ik een brief heb ontvangen van den heer O. Reiser uit Weenen. Hongaarsche officieren hebben in Februari bij het naar huis gaan uit de gevangenschap nog wisents waargenomen in ontoegankelijke gedeelte van den Kaukasus. Misschien dat daar dezen dieren nog een voortbestaan is beschoren.

Rotterdam.

H. A. VAN DAM.